

Els amics repel·lents

En Jordi a l'estació del Figaró, durant un permís de la mili, l'any 1976

Corrien els anys 70 en Salva Peña, l'Antonio López i jo, en aquella època anàvem per l'Agrupació per fer escalada i alta muntanya a l'hivern; pel ressò que va tenir la Cova del Serrat del Vent ens vàrem embolicar també a fer espeleo.

Per aquella època corrien pel GIEG a més del Jordi, l'Alfons, en Joan Miralles, l'Esteve Llopart, l'Estevet, el Jordi Carnicero, en Jaume Marquès, el Pere Puchol, el Cesc Morell i alguns d'altres. El Cesc estudiava a l'escola del treball o EMI com es coneixia aleshores, uns companys de classe el Juan Serrano, el Manolo i el Marcial van començar a venir també per l'Agrupació, l'Enrique Rull...i més que ja no recordo. Per una altra banda el Salva, l'Antonio i jo sortíem amb un grup de La Torreta que fèiem moltes excursions amb tendes de campanya i anàvem de vacances junts.

A finals dels anys 70 es va fer un curset d'espeleo on vàrem coincidir molta de tota aquesta gent, els uns com a monitors i els altres com a cursetistes: recordo que vàrem ser l'enveja de la resta de l'Agrupació per que era un curset on hi havia més cursetistes dones que homes i és clar, hi va haver un oberbokin de col·laboradors per fer de monitor al curset i d'allà en varen sortir més d'una parella.

El cas és que des de llavors es va formar un grupet de gent que vàrem començar a sortir junts, no sols a fer muntanya, escalada o espeleo, sinó també a sopar, a passejar, a anar de vacances i a ballar a la Cuadra i, sobretot, a passar-nos els dissabtes a la nit a casa del Jordi jugant a cartes. En aquella època ens ajuntàvem, primer, a casa del Juanito que vivia sol (era la casa de tothom), més tard, a casa del Jordi o la meua perquè érem els únics casats.

Recordo que l'Arià i, sobretot, la Núria jugaven amb la meua filla Laura que tenia un anyet i després dos i després tres, i es que allò va durar molt de temps. La Laura s'adormia al llit de la Núria o totes dues juntes, al llit del Jordi.

I és que era habitual quedar els dissabtes al vespre a casa del Jordi i la Maite a sopar i fer la partida de cartes, ens ajuntàvem la Paquita i l'Esteve que vivien just a la porta del costat, la Pili i el Jordi, la Sole i l'Àngel, l'Ana i el Jaume, i si anàvem a ballar a la Cuadra també venien la Sera i en Joan, la Luci i el Manolo, la M. Àngels i en Marcial de vegades uns, de vegades d'altres també la Cefe i l'Estevet, la Merche i el Juanito, la Natalia i el Juan, el Salva.....

I què dir-vos dels sopars dels Repel·lents, que a diferència de la solemnitat dels sopars Negres que organitzava el GIEG per escollir hereu i pubilla de l'any, els dels Repel·lents eren uns sopars de gresca, on cada any anàvem disfressats d'alguna cosa diferent i no pas perquè fos carnaval, recordo el més sonat que va ser aquell any en què els nois anàvem disfressats de frares i les noies de monges, tots menys el Juanito i la Merche (que estava en estat del seu primer fill) que anaven vestits de nuvis i el Jordi del capellà per casar-los que, per cert, portava una Bíblia feta de fotos pornos, ja us podeu imaginar la que es va muntar aquella nit en aquell restaurant.

"Els dracs viuen per sempre, però els nens es fan grans" La gent es va anar casant o ajuntant, varen començar a tenir fills i els bons costums es varen anar perdent, el Jordi i la Maite es varen separar, es varen acabar les partides de cartes, el Jordi va conèixer la Carmina i la Carolina; uns per una banda i els altres per l'altra ens vàrem anar distanciant sense perdre del tot la relació, però això sí, vàrem mantenir les sortides a la Cuadra (faltaria més), les festes de cap d'any o la revetlla de San Joan a casa la Sera.

Alguns van penjar el casco i l'arnés i fins hi tot les botes de muntanya: ens fèiem grans; fins hi tot el Cesc es va casar amb una noia de la Plana: la Cesca. Vàrem anar tenint fills i vàrem començar a fer sortides familiars,